

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. M.**, bytom K., zastúpenému JUDr. N. S., advokátkou so sídlom v Ž., proti žalovanej **Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, **o 82 984,70 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 7 C 84/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 8. februára 2012 sp. zn. 6 Co 279/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom zo 7. júna 2011 č.k. 7 C 84/2007-331 zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že Okresná prokuratúra v Martine vydala nezákonné rozhodnutie 1. júla 2005 pod sp. zn. 1 Pv 801/04 o zamietnutí sťažnosti žalobcu (proti uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ z 29. marca 2005 Č. o zastavení trestného stíhania pre trestný čin útoku na štátny orgán), ktoré bolo na základe sťažnosti podanej generálnym prokurátorom Slovenskej republiky zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. decembra 2005 sp. zn. 1 Tz 32/05. Výsledkami vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že v dôsledku vydania tohto nezákonného rozhodnutia vznikla žalobcovi škoda (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). V čase vydania nezákonného rozhodnutia bol žalobca vo väzbe v inej trestnej veci. Jeho tvrdenie, že v dôsledku uvedeného nezákonného rozhodnutia, bol vystavený pocitom právnej neistoty, krivdy, ponižovaniu, nespravodlivosti, márnosti, úzkosti, znevažovaniu, strate spoločenskej prestíže, poškodeniu jeho dobrého mena a povesti, psychickému utrpeniu, nepovažoval za

preukázané. Podľa súdu na zdravotný stav žalobcu malo vplyv rozhodnutie, ktorým došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody. Rozsudky Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 6 C 156/2007 a Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 10 Co 212/2010 nesúviseli s týmto konaním. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. februára 2012 sp. zn. 6 Co 279/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správne právne závery a vo veci správne rozhodol. Odôvodnenie jeho písomného vyhotovenia zodpovedá ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. a v podstatných dôvodoch na ne odvolací súd odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Po rekapitulácii rozhodných skutkových zistení súdom prvého stupňa skonštatoval, že neboli splnené predpoklady na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súkromný (resp. pracovný) život žalobcu a jeho spoločenské uplatnenie bolo ovplyvnené obmedzením osobnej slobody v súvislosti s inými trestnými konaniami, ktoré sa voči nemu viedli (resp. stále vedú). Za správny odvolací súd považoval záver súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného premena ohľadne tvrdení žalobcu, že trestné stíhanie pre trestný čin útoku na štátny orgán mu malo spôsobiť psychické utrpenie a poškodiť jeho zdravotný stav. K odvolacím námietkam uviedol, že pokiaľ súd nevyhovел návrhu žalobcu na vykonanie dôkazov výsluchom svedkov (policajtov, prokurátorov, vyšetrovacích spisov, rozhodnutí - vid' podanie na čl. 258 spisu a na pojednávaní súdu 19. mája 2011) v súvislosti s preukázaním práva na náhradu nemajetkovej ujmy, nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, pretože tieto boli pre rozhodnutie vo veci samej nadbytočné (napr. I. ÚS 75/96).

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K odňatiu možnosti konať pred súdom (podľa dovolateľa) došlo postupom súdu prvého stupňa, ktorý vôbec nerozhodol o jeho návrhu na vykonanie dôkazov z 12. júla 2010, nevyhovenie ďalšiemu návrhu na vykonanie dôkazov z 19. mája 2011 súd riadne nezdôvodnil (§ 157 O.s.p.). Z uvedených dôvodov žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Pokiaľ išlo o dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. dovolateľ uviedol, že sa

nedopustil žiadneho konania, ktoré by bolo spôsobilé naplniť predpoklady skutkovej podstaty v zmysle § 154 ods. 2 Trestného zákona. Ako obžalovaný v prípravnom (trestnom) konaní podával v zmysle § 33 ods. 1 Trestného poriadku žiadosti, sťažnosti a iné návrhy, ktoré mu umožňoval zákon. Účelovým stíhaním a kriminalizáciou bol žalobca vystavený pocitom strachu, stresu a úzkosti, čím mu vznikla ujma na jeho právach. Z týchto dôvodov nepovažuje závery odvolacieho súdu za správne, nesúhlasí s odvolacím súdom, že nepreukázal vznik ujmy (viď judikatúra Z III – pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ. Nevyžaduje sa vykonanie následkov). Vyslovil názor, že mohlo dôjsť k vážnemu zásahu do jeho spoločenského a rodinného života a ujme na jeho fyzickom i psychickom zdraví. Konštatovanie porušenia práva žalobcu v rozhodnutí najvyššieho súdu nemožno považovať za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na vzniknutú ujmu.

Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť, pretože dovolanie nie je prípustné a nie sú dané ani dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozsudkov. Prípustnosť jeho dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

V kontexte so záverom dovolacieho súdu o procesnej neprípustnosti dovolania v tomto prípade je vhodné uviesť, že mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

Pre účely predmetného dovolacieho konania treba tiež zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady – najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) zakladá existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho

opodstatnenosť. Existencia tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) na rozdiel od toho nezakladajú prípustnosť dovolania, ide však o relevantné dovolacie dôvody v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad. Na existenciu dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. nemôže dovolací súd vziať zreteľ ani v prípade, ak by bolo na ne v dovolaní poukázané, ak ide o procesne neprípustné dovolanie (tak ako je tomu v tomto prípade).

Z uvedeného potom pre daný prípad platí, že na dovolateľom uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (na iné vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a tiež na nesprávne právne posúdenie veci) dovolací súd nemôže prihliadať.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. treba uviesť, že o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky vád taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Existencia vád v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Dovolanie z týchto dôvodov preto nie je prípustné.

Pokiaľ ide o dovolateľom uplatnenú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. k tomu treba uviesť, že na odňatie možnosti konať pred súdom však dovolací súd prihliada

z úradnej povinnosti a pod týmto pojmom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou, pretože **1/** súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy (podaním z 12. júla 2011 a na pojednávaní súdu 19. mája 2011) a tak nezistil úplne a správne skutkový stav veci a preto vec i nesprávne právne posúdil, **2/** nevykonanie dôkazov riadne nezdôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

1. Pokiaľ dovolateľ namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia nevykonania ním navrhovaného dokazovania, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 383/06). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p. spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudkov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú

interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi. Odôvodnenie rozsudkov ako celok podáva konkrétne vysvetlenie toho, prečo v danom prípade súdy neakceptovali návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov výsluchom prokurátorov, policajtov, a príslušnými spismi z 12. júla 2010 a 9. mája 2011 (č.l. 258 a 321 spisu) i na pojednávaní súdu 19. mája 2011. Vzhľadom na dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá totiž súdy považovali za nadbytočné (nie významné) vykonať ďalšie dokazovanie navrhované žalobcom (viď str. 4 a 5 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Zdôvodnenie nevykonania navrhnutého dokazovania vzhľadom na účel a výsledok konania (berúc v úvahu najmä hospodárnosť konania) sa považuje za právne akceptovateľné.

2. Za dôvodné nemožno považovať ani ďalšie námietky dovolateľa (týkajúce sa nevyhovenia jeho návrhu na vykonanie dokazovania, nesprávneho alebo neúplného zistenia skutkového stavu veci). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru uverejnenú R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000. Treba zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nevykoná navrhnuté dokazovanie (§ 120 O.s.p.) alebo nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (§ 132 O.s.p.); jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Je totiž

vecou právnej úvahy súdu, nie však účastníka konania, či a prípadne aký dôkaz súd vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Nevykonanie dôkazov súdom nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení a prípadne nevykonali relevantné na vec sa vzťahujúce dôkazy, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

3/ Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (vid' napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

4. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani podľa ustanovenia § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

5. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

